

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΕΛΙΜΙΡΟΒΙΤΣ

Ἐὰν μᾶς ἐρωτοῦσε ὁ Κύριος: «Δεῖξτε μου δρόμο, χωρίς ἁμαρτία, χωρίς αἷμα, χωρίς ληστές», τί θ' ἀπαντούσαμε;

Παντοῦ, πάρα πολλά τὰ κακά. Μόνο ἓνα μποροῦμε νὰ ποῦμε: «Μὴν ἔρχεσαι Κύριε, μέχρι νὰ κτίσουμε δρόμο γιὰ σένα».

Ποιὸς τόπος εἶναι ἔτοιμος νὰ ὑποδεχθεῖ τὸν Χριστό; Οὔτε εἰς τοὺς ἄρχοντες, οὔτε εἰς ἀρχιερεῖς, οὔτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους πλὴν ἐξαίρεσεων – εὐρίσκει ὁ Θεὸς καθαρὴ καρδιὰ νὰ κατοικήσει.

Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε: «Κύριε ἀπομακρύνσου ἀπὸ ἐμᾶς, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε ἀκόμη χτίσει σπίτι ἀντάξιο Σου».

Ἐὰν ἐρχόταν ὁ Κύριος, εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ τὸν προῦπανθήσουμε; «Κύριε μὴν ἔρχεσαι, τίποτα δὲν εἶναι ἔτοιμο γιὰ τὴν ὑποδοχὴ σου, εἴμαστε πτωχοὶ καὶ ἁμαρτωλοὶ». Μέχρι πότε θὰ κρατᾶμε τὸ Χριστὸ στὴν ἐξορία;

Τὸ ὄνομα Ἰησοῦς Χριστός, ἔγινε ἡ σύνθεση ὅλων τῶν μεγάλων ἰδανικῶν τοῦ κόσμου. Ἡ ἐλευθερία, ἡ Ἀγάπη, ἡ Πίστη, ἡ Ἐργατικότητα, ὅλα αὐτὰ εὐρίσκονται στὸ Χριστό.

Σήμερα ποῦ εἶναι ὁ Κύριος; Κάτω ἀπὸ τὸν πρόσκαιρο τόνο σκεπάζουμε μὲ τὴν ἀπαισιοδοξία μας ὀλόκληρη τὴν ἱστορία. Ὄταν ὁ πόνος μας χρωματίζει τὸν ἥλιο μὲ μαῦρο χρῶμα, τότε μέσῳ αὐτοῦ του χρώματος βλέπομε ὅλη τὴ ζωὴ. Ὁ Χριστὸς βαδίζει ἀργά, σᾶς τὸ σιτάρι ποὺ τὸ σπέρνεις τὸ φθινόπωρο καὶ τὸ χειμῶνα νομίζεις ὅτι εἶναι νεκρό. Ἀκόμη δὲν ἤλθε ἡ ἀνοιξη γιὰ τὸν σπόρο τοῦ Χριστοῦ. Στενὸς ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ, πολλοὶ οἱ πεσμένοι ἁμαρτωλοὶ στὸν γκρεμὸ στ' ἄκρα τοῦ δρόμου...ὁ Κύριος σκύβει καὶ τοὺς σηκώνει, γι' αὐτὸ βαδίζει ἀργά.

Τὸ τέλος τοῦ δρόμου φθάνει εἰς τὰ ἔσχατα τῆς ἱστορίας. Οἱ ἅγιοι ἔφθασαν εἰς τὸ τέρμα, ἀλλὰ εἶναι μειοψηφία στὸν κόσμο γι' αὐτὸ πλεονεκτεῖ τὸ μῖσος, ἡ ἀπιστία ἢ ἀδικία, τὸ ψεῦδος.

Ἡ ἐκκλησία ὁμιλεῖ γιὰ ΕΙΡΗΝΗ, ἐπειδὴ εἶναι μειοψηφία δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσει τοὺς πολέμους. Ἐμποδίζουμε τὸν Κύριο νὰ βαδίσει γρήγορα, ἐγὼ μὲ τὸν ἐγωῖσμό μου, ἐσὺ μὲ τὴ φιληδονία σου, ὁ ἄλλος μὲ τὸ μῖσος.

Μακάριοι οί ἐλεήμονες, οί εἰρηνοποιοί, οί διωκόμενοι γιά τόν Χριστό. Κύριε, ὀδήγησέ μας πρὸς τὸ στόχο Σου.

Ἡ Χριστιανικὴ παιδαγωγικὴ εἶναι ἐπαναστατικὴ. Εἶναι ὁ Χριστὸς ἐπαναστάτης; Ἐὰν ἐπανάσταση σημαίνει ἐκδίκηση, καταστροφή, ικανοποίηση παραλόγων ἐπιθυμιῶν, φυσικὰ ὄχι, δὲν εἶναι τέτοιος ἐπαναστάτης.

Ὁ Κύριος ἄναψε τὸ πῦρ τῆς πίστεως εἰς Αὐτὸν καὶ διὰ τῶν ἀποστόλων ἔφθασε εἰς ὅλη τὴ γῆ.

Ἡθικὴ λοιπὸν ἐπανάσταση κατὰ τοῦ κακοῦ, κατὰ τῆς ἀμαρτίας. «Ἐπαναστατήστε πρῶτα κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ ὕστερα ἐνάντια στὸν κόσμο, αὐτὸ τὸ μήνυμα προκύπτει ἀπὸ τὰ λόγια του Χριστοῦ. Ξεκίνησε ἀπ'τὴν ἀρχὴ κι ὄχι ἀπ' τὸ τέλος. Ὁ Βούδας συγκέντρωνε γύρω του γέροντες ποὺ εὐκόλα μετέδιδε μῖσος γιὰ τὴ ζωὴ. Ὁ Χριστὸς ἀντίθετα χαιρόταν μὲ τὰ παιδιά. Ἡ τεχνολογία σήμερα καὶ ὁ πολιτισμὸς μας εἶναι χρήσιμος καὶ βλαβερὸς, σμίκρυνε στοὺς ἀνθρώπους τὴ δύναμη ν' ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ κακοῦ.

Ἀφῆστε τὰ παιδιά νὰ πλησιάσουν τὸ Χριστὸ γιὰ νὰ διωχθοῦν τὰ πονηρὰ πνεύματα μὲ τὰ ὁποῖα ποτίζονται. Εἰς τὸ κάθε παιδί τὸ ἐρώτημα εἶναι: «Ὅταν μεγαλώσεις θὰ ὑπηρετεῖς τὸ κακὸ ἢ τὸ Θεό;».

Πολλοὶ γονεῖς δηλητηριάζουν τὰ παιδιά καλλιεργώντας τὶς ἀδυναμίες τους. Ἔτσι μεγαλώνει ὁ αὐριανὸς δικτάτορας, ὁ μεγάλος ἐγωιστής. Στὸ σπίτι τοὺς ἐπιτρέπουν οἱ γονεῖς νὰ κυριαρχεῖ ὁ μικρὸς Φαραώ.

Κάποια κυρία εἶχε καύχημα ποὺ ἔφερνε τρεῖς δασκάλους σπίτι γιὰ νὰ μὴ τὰ στέλνει στὸ σχολεῖο ποὺ εἶναι κακομαθημένα παιδιά, ἀφοῦ βρίζουν καὶ γράφουν στοὺς τοίχους. Εἶπα : «Κυρία μου τὸ παιδί σου πρέπει νὰ γνωρίσει καὶ τὸ κακὸ, σ' αὐτὸ τὸν κόσμο θὰ ζήσει καὶ ὄχι σὲ παράδεισο. Νὰ μάθε νὰ ὑπομένει, βοηθήστε το νὰ διακρίνει τὸ κακὸ ἀπ' τὸ καλὸ καὶ ν' ἀγωνίζεται ἐνάντια στὸ κακὸ, μέσα του καὶ γύρω του. Μαντεύω τὸ μέλλον τέτοιων κακοαναθρεμμένων νέων. Στὴν ἐπαφὴ τους μὲ τοὺς ἀνθρώπους θὰ δέχονται τὸ ἓνα χτύπημα μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ἢ μία ἀπογοήτευση θ' ἀκολουθεῖ τὴν ἄλλη. Θὰ γίνουν αὐθάδεις κριτικοὶ τῶν ἀδυναμιῶν τῶν ἄλλων, ὑπηρετές τῶν δικῶν τους ἀδυναμιῶν, κόλακες, δυστυχησμένοι. Τιμᾶ τὸν Θεὸν ὅποιος ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ἀμαρτίας. Τὸ μέγιστο ἀγαθὸ ποὺ μποροῦν οἱ γονεῖς νὰ προσφέρουν εἰς τὸ παιδί τοὺς εἶναι νὰ τὸ μάθουν ν' ἀγωνίζεται νὰ μὴν ἀμαρτάνει...»

Μάθε πατέρα κάθε βράδυ νὰ ἐξετάζεις τὰ παιδιά σου, κι ἂν μετανοοῦν γιὰ τὸ κακὸ ποὺ γεννήθηκε στὴν ψυχὴ τους, τότε μόλις ἄρχισες σωστὰ νὰ παιδαγωγεῖς.

Μὴ κρύβεις ἀπ' τὰ παιδιά σου ὅτι τὸ κακὸ στὸν κόσμο, κατέχει ὑψηλὸ θρόνο καὶ τὸ προσκυνοῦν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, θεμελίωσε τὰ παιδιά σου στὴν Ὁρθόδοξη πίστη στὸ «μικρὸ ποίμνιο» τοῦ Χριστοῦ.

Ἄφησε μητέρα τὰ παιδιά σου χωρὶς φαγητό, κάποιο μεσημέρι γιὰ μὰ μάθουν ὅτι κάποια φτωχὰ παιδάκια τὸ πῆραν γιατί πεινοῦσαν.

Μὴν ἐπιτρέψεις, ὦ μητέρα, ποτὲ στὰ παιδιά σου νὰ ὁμιλοῦν ἄσχημα γιὰ τοὺς ἄλλους, πρὶν μετανοιώσουν γιὰ τὴ δική τους κακὴ συμπεριφορά. Μάθε νὰ δίδουν ἐλεημοσύνη στὰ παιδάκια ποὺ δὲν ἔχουν, νὰ δώσουν παιχνίδια, βιβλία, γλυκά, ροῦχα, χρήματα νὰ κάνουν ἀπολογισμό κάθε βράδυ τί καλὸ ἔπραξαν ὅλη τὴν ἡμέρα. Μὲ τίποτα οἱ γονεῖς δὲν μποροῦν ν' ἀποδείξουν τὴν χριστιανικὴ πίστη τους παρὰ μόνο μὲ τὴν θρησκευτικὴ ἀγωγή τῶν παιδιῶν τους.

Ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου παίρνει ἀξία μὲ κάθε καλὴ καὶ ὠραῖα ψυχὴ. Ἄν δὲν μποροῦμε νὰ βοηθήσουμε ἄλλους, ἄς βοηθήσουμε τὴν ψυχὴ μας. Ἡ εἰρήνη καὶ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἀποκτᾶμε μέσα μας, εἰρηνεύει καὶ χαροποιεῖ ὅσους μας πλησιάζουν.

Ἀγιαζόμενοι, ἀγιάζομε καὶ τοὺς ἄλλους.

Φωτιζόμενοι ἀπ' τὸν Θεό, φωτίζονται καὶ ὅσοι μας πλησιάζουν.

Γιατί νᾶναι ἀδύνατη ἡ ἀγωγή τῶν ἀνθρώπων ἀφοῦ καὶ τὰ ζῶα ἐξημερώνονται; Τὸ ποτάμι τοῦ κακοῦ εἶναι βαθὺ μὲ θολὴ πλημμύρα γάλακτος, μελιοῦ καὶ δηλητηρίου. Τὸ γάλα καὶ τὸ μέλι εἶναι στὴν ἐπιφάνεια, κάτω εἶναι τὸ δηλητήριο. Ὅποιος ἔχει καλὴ ἀγωγή πίνει ἀπ' τὸ ποτάμι τοῦ καλοῦ.

Καλλιέργησε τὸν ἑαυτό σου καὶ τοὺς ἄλλους γύρω σου νὰ μὴ ταλαντεύονται. Τὰ ἐλαττώματα τῶν Χριστιανῶν δίνουν μεγάλη ὑποστήριξη στὸ κακὸ.

Σχεδὸν ὅλες οἱ ἐπαναστάσεις ἤθελαν νὰ κάνουν τοὺς ἀνθρώπους χορτασμένα ζῶα. Μόνο ἡ Χριστιανικὴ ζωὴ δημιουργεῖ ἀπὸ ἀνθρώπους πεινασμένους, Θεούς.

Εἶναι εὐκολότερο ν' ἀναποδογυρίσεις τὸν κόσμο ἀπὸ τὸ ν' ἀλλάξεις τὸν ἑαυτόν σου...

Ὁ Θεός μᾶς χαρίζει τὴ ζωὴ, ὅπως ὁ ἥλιος φωτίζει κι ἄς κλείνουν κάποιοι τὰ μάτια τους καὶ λένε ὅτι δὲν ὑπάρχει.

Δὲν ἀγαπᾶμε οὔτε τοὺς φίλους μας, ἀκόμα χειρότερα δὲν ἀγαπᾶμε οὔτε τοὺς ἑαυτοὺς μας. Πῶς θὰ ἀγαπήσουμε τοὺς ἐχθρούς μας; Ἀγαπᾶμε μόνο ὅσους μας ἀγαποῦν καὶ δανείζουμε αὐτοὺς πού θὰ μᾶς ἐπιστρέψουν.

Αὐτὸ πού λέμε ἀγάπη σ' ἐμᾶς, δὲν ἔχει ΘΥΣΙΑ, εἶναι μία ἐνστικτώδης – ζωώδης ἀγάπη.

Ἀπὸ τὴν πίστη τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν Θεόν, ἐξαρτᾶται ἡ ποιότης τῆς ζωῆς του.

Θὰ τιμωρηθεῖ ὅποιος δὲν χρησιμοποιεῖ τὰ χαρίσματά του γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ὠφέλεια τῶν ἀνθρώπων.

Πολλοὶ δὲν γνωρίζουν οὔτε ποιοὶ εἶναι, οὔτε τὸν σκοπὸ τῆς ζωῆς, ἐνῶ ὁμιλοῦν περὶ ἀγάπης εἰς τὸν ἑαυτὸν τους, ἀγαποῦν τὴν φανταστικὴ εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ τους. Πολλοὶ ἔγιναν πολιτικοί, ἐνῶ θάπρεπε νᾶναι ἔμποροι, ἔχουν ψεύτικη ἀγάπη σύμφωνα μὲ τὴν εἰκόνα πού ἔχουν γιὰ τὸν ἑαυτὸν τους καὶ ὄχι μὲ τὴν ΑΛΗΘΕΙΑ.

Πῶς κανεὶς θ' ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτὸν του, ἂν δὲν ἔχει γνώση ὅτι πρέπει τὸ σῶμα του νᾶναι ἀγνό, ὥστε νὰ κατοικεῖ ὁ Θεὸς σὲ αὐτόν; Δὲν μπορεῖ νὰ σέβεται τὸν ἑαυτὸ του, ἀφοῦ δὲν βρῆκε τὸν «θησαυρό» πού εἶναι κρυμμένος στὸ χωράφι μὲ τ' ἀγκάθια τῆς ψυχῆς.

Τὴν παρακάτω ἐπιστολὴ τὴν ἔστειλε κάποιος πού φαίνεται ἡ ψευδοαγάπη.

«Ἦθελα νᾶρθω σὲ σᾶς, νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ καὶ ζητήσω τὴν εὐλογία σας πού εἶμαι στὰ πρόθυρα τῆς αὐτοκτονίας. Γιὰ αὐτὸ δὲν χρειάζεται εὐλογία οὔτε ἀπαλλαγὴ, ἔτσι δὲν εἶναι; Ἐξ ἄλλου ὁ κόσμος μοῦ ἔδωσε ἀπαλλαγὴ μὲ τὴν ἀηδία σ' ὅλους καὶ τὰ πάντα. Οἱ ἄνθρωποι γιὰ μένα εἶναι ἀηδιαστικοί, τώρα πού ἀποφάσισα ν' αὐτοκτονήσω ἀναπνέω ἐλεύθερα. Σᾶς ἔλεγα ὅτι εἶχα φίλους καὶ τοὺς ἀγαποῦσα, γιὰ ἄλλους μιλοῦσα ἄσχημα, τοὺς φίλους μου τοὺς ἐπαινοῦσα. Ὅλα ἦταν ἓνα ψέμα τώρα μπορῶ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, τοὺς φίλους μου τότε ὅπως καὶ τώρα τοὺς περιφρονῶ ὅπως ὅλο τὸν κόσμο. Ἡ φιλία μας βασιζόταν εἰς τὸ συμφέρον, σὲ ὑλικό, χρηματικό, χωρὶς τίποτα ἠθικὸ ἢ πνευματικό. Σχεδὸν κάθε μέρα γιὰ δώδεκα χρόνια συναντιόμασταν στὴ λέσχη μας, μιλούσαμε γιὰ χρήματα καὶ γιὰ αἰσχρὰ πράγματα. Κάποιοι ἔγιναν πολιτικοί, ἄλλοι ἔμποροι, ἄλλοι

ὑπάλληλοι, ὁ κόσμος μᾶς θωρεῖ καλοὺς καὶ πατριῶτες, ὁ δρόμος τῆς ψευτιᾶς δὲν ἔχει ἐπιστροφή. Ποτὲ δὲν μιλούσαμε γιὰ τὸν Θεό, γιὰ τὴν ψυχή, γιὰ βοήθεια εἰς τὸν πλησίον. Ποτὲ δὲν πήγαμε ἐκκλησία. Οἱ φίλοι μου δηλητηρίασαν τὴν ψυχὴ μου καὶ στὴ συνέχεια πῆραν τὴ βοήθειά μου γιὰ νὰ δηλητηριαθοῦν καὶ αὐτοί. Μ' ἔχασαν, τοὺς λέω ψέματα πὼς εἶμαι ἄρρωστος, θέλω νὰ τοὺς πῶ τὴν ἀλήθεια πρὶν πεθάνω, δὲν γνωρίζω ἂν πάω, ζῶ σὲ μία κόλαση, ὅπως καὶ ἡ γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιὰ μου. Ἡ ζωὴ μου εἶναι: «χόρτασα, μέθυσσα, ἔκλεψα καὶ εἶπα ψέματα. Ἔχω μόνο δύναμη νὰ σᾶς γράψω, ἂν μπορεῖτε, γυρίστε ἄλλους ἀπὸ τέτοιου εἴδους ζωὴ, ἐμένα ξεχάστε με»

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ δείχνει τί σημαίνει ζωὴ χωρὶς Θεό. Ὅποιος ἀγαπᾷ τὸ σῶμα του θυσιάζει τὴν ψυχὴ του, ὅποιος ἀγαπᾷ τὸ χρῆμα θυσιάζει τὴν τιμὴ του.

Ὁ πραγματικὸς φίλος μὲ βοηθεῖ στὴν ἀρετὴ, μὲ διορθώνει στὸ κακό, μὲ σηκώνει ὅταν πέφτω, μὲ ἐμπνέει ὅταν χάνω τὸ κουράγιο. Πρέπει νὰ διώξω τὸν ἐγωϊσμὸ ἀγαπώντας ἓνα ταπεινὸ φίλο.

Ἡ φιλία εἶναι σχολεῖο, ἄλλο τὸν ἀνεβάζει εἰς τὸν οὐρανό, ἄλλον τὸν ὀδηγεῖ στὴν κόλαση.

Πραγματικοὶ φίλοι ὑπάρχουν ὅπου ὑπάρχει ὁ αἰώνιος φίλος (= ὁ Χριστός) καὶ οἱ ἅγιοι, ὅπου ὑπάρχει ὀρθόδοξη ζωὴ.

Ἀδελφοί μου δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ σᾶς παρακινήσω μὲ τὰ ἀδύναμα λόγια μου ὥστε νὰ ἐκπληρώσετε τὶς θεῖες ἐντολὲς περὶ ΑΓΑΠΗΣ. Τὴ δύναμη θὰ τὴ δώσει ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτής.

Ὁ θάνατος κάθε μέρα μᾶς ἐγγίζει. Πάνω ἀπ' τὸν φυσικὸ κόσμον ὑπάρχει ὁ πνευματικὸς κόσμος τοῦ ὁποῖου γινόμαστε συνειδητὰ μέλη μετὰ τὸν θάνατον.

Ἐπὶ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν; Ἡ λογικὴ ἀπάντησις: «Ναί, οἱ νεκροὶ χρειάζεται ν' ἀναστηθοῦν. Ἡ ἀπάντησις μὲ τὴ γλῶσσα τῆς πίστεως εἶναι ὅτι οἱ νεκροὶ ἤδη ἀναστήθηκαν, τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων ἀπέδειξε τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ γῆ δὲν εἶναι βασιλεῖο τοῦ Θανάτου, ὁ Θεὸς εἶναι ζωὴ. Ὁ τάφος προσωρινὰ κρατεῖ τὰ σώματα ποὺ διαλύονται. Εἰς τὴν Β' παρουσία Του, ὅλοι θὰ εἶναι μὲ τὰ ἀφθαρτα σώματά τους, ἀλλὰ οἱ μὲν εὐλογημένοι δεξιὰ Του, οἱ δὲ ἄξιοι κολάσεων θᾶναι ἀριστερὰ Του.

Εἶναι γελοῖοι ὅσοι δίνουν σημασία στή σοφία τους, τὸν πλοῦτο καὶ τὴν εὐτυχία καὶ εἶναι θλιβεροὶ ὅταν ἀπελπίζονται λόγω τῆς φτώχειας, ἀδικίας καὶ θανάτου.

Ὁ ἄνθρωπος φωνάζει: «Αὐτὴ ἡ γῆ εἶναι δική μου» καὶ ὁ θάνατος τὸν κάνει βουβό, ἡ θάλασσα θὰ εἰπεῖ: Ἐγὼ θὰ ἐξατμισθῶ, ἡ γῆ ὅμως θὰ μείνει. Ἄν ἔλεγαν στὰ ζῶα ὅτι ἡ γῆ εἶναι δική τους θὰ ἔλεγαν: «Εἴμαστε καλεσμένοι σὲ ξένο τραπέζι, ἐμεῖς θὰ φύγουμε τὸ τραπέζι θὰ παραμείνει. Ὁ πιστὸς θὰ ἀπαντήσει: «Ἐγὼ εἶμαι ταξιδιώτης, πάροικος, προορισμός μου ὁ οὐρανός, γυμνὸς ἦρθα , γυμνὸς θὰ φύγω, οἱ ἄνθρωποι ἀγοράζουν καὶ πουλοῦν γῆ γιὰ αἰώνια ἰδιοκτησία». Σὲ κανέναν δὲν ἀνήκει ἡ γῆ, μόνο στὸ Θεό.

Ἄν γνωρίζαμε τὸ Θεὸ θὰ εἶχαμε τὴν εἰρήνη καὶ τὴν καλὴ θέληση καὶ ἀπ' αὐτὰ ἀκολουθοῦν ὅλα τὰ οὐράνια δῶρα.

Ἄς εὐχηθοῦμε νᾶναι σὲ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας ξεκάθαρη ἡ πεποίθηση ὅτι ἡ γῆ καὶ ὅτι ὑπάρχει ἐπάνω σὲ αὐτὴ, ἀνήκουν στὸ Θεό.

Πίστη προκαλεῖ ἀγνές κινήσεις τῆς ψυχῆς. Ἡ πλέον εὐγενικὴ σκέψη εἶναι ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ ποὺ χαρίζει εὐφροσύνη στὴ ψυχὴ.

Παντοῦ μυστικὰ καὶ συμβολικὰ εἶναι γραμμένο τὸ ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἡ πίστη μας εἰς τὸν Θεὸ ἐξαντλεῖται καὶ πεθαίνει διότι ἀπουσιάζει ἡ γνῶσις τοῦ Θεοῦ (ὅσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ γνώση ἀλλὰ χωρὶς πίστη, τόσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ ψυχικὴ νέκρωση).

Τὰ ἔργα μας καταστρέφουν τὴν πίστη, θαυμάζουμε τὸν πολιτισμὸ μας ὡς μόνοι δημιουργοὶ στὸ σύμπαν. Ἄγνοοῦμε τὸν δημιουργό!

Κάθε ἐπάγγελμα ἔχει καὶ τοὺς Ἰοῦδες του. Πολλοὶ βλέπουν ἕναν ἁμαρτωλὸ κληρικὸ ἢ χριστιανὸς ποὺ ζοῦν ἄσῳτα καὶ γίνονται ἄπιστοι.

Ἡ ψευδοεπιστήμη δημαγωγεῖ ἐναντίον τῆς πίστεως, ἡ ψευδοθεολογία δημαγωγεῖ κατὰ τῆς ἐπιστήμης κατακρίνοντας τὶς καταχρήσεις τῶν ἐπιστημονικῶν ἐφευρέσεων. Ἡ ὑγιὴς πίστη δὲν ἀντιλέγει πρὸς τὴν ἐπιστήμη, οὔτε ἡ πραγματικὴ ἐπιστήμη ἀρνεῖται τὴν πίστη στὸ Θεό. Ἡ κοινωνικὴ ἀδικία, λιγοστεύει σὲ πολλοὺς τὴν πίστη.

Ὁ καλύτερος φίλος τῶν πτωχῶν καὶ ἀδικημένων εἶναι ἡ πίστη στὸ Θεό.

Μόνο οί μεγάλες ψυχές στέκονται στήν έπιτυχία με πρόσωπο στραμμένο στο Θεό.

Αυτό που όνομάζουν εύτυχία συχνά γίνεται μεγάλη δυστυχία. Σε όποιον ή εύτυχία γίνεται είδωλο σ' αυτόν ό Θεός δέν υπάρχει.

Όποιος άδιαφορεϊ για τήν εύτυχία τών άλλων αυτός δέν εύαρεστεϊ τόν Θεόν.

Όποιος έορτάζει τήν εύτυχία του, χωρίς Θεό, τò γέλιο του και ή «χαρά του» θά παγώσουν σύντομα με καταστροφή. Ό ναυτικός που υπομένει τρικυμίες, αλλά βλέπει πάντα τόν πολικό άστέρα, δέν χάνει τόν προσανατολισμό του. Η πίστη είναι φώς στο ταξίδι...

Κάποια μητέρα έλεγε στο παιδί της: «Ό κόσμος είναι κακός, να άποφεύγεις τούς ανθρώπους, να βλέπεις μόνο τόν έαυτό σου». Έπανάληψις τών τρελών λόγων του άπελπισμένου ποιητού: «Δέν υπάρχει, στον κόσμο άδελφέ άγάπη...».

Ό κόσμος δημιουργήθηκε από άγάπη και έπιβιώνει λόγω τής άγάπης.

Οί μάρτυρες έχυσαν τò αίμα τους, συγχωροϋσαν και άγαποϋσαν τούς τυράννους.

Όποιος βαστᾶ μόνον τόν έαυτόν του, πιό άργά βαδίζει και πιό πολύ σκοντάφτει.

Όσο μεγαλύτερο τò βάρος τών άδελφών που κουβαλάτε, τόσο πιό γρήγορα πετᾶτε.

Όποιος άπομακρύνεται άπ' τò Φώς (= τò Θεό) γίνεται θηρίο και δαιμονόπληκτος.

Ό Άγιοι έσεϊς που γνωρίσατε άγάπη πιό δυνατή άπ' τò θάνατο, προσευχηθείτε στην Άγάπη (= τόν Θεό) για έμας, για να καθαριστοϋμε κι έμεϊς από τήν άγάπη τής όφθαλμαπάτης που τελειώνει με μϊσος, να στρέψουμε τήν πίστη και τήν έλπίδα μας στο Θεό, να χαροϋμε με χαρά που μόνον οί άγγελοι μποροϋν να χαίρονται.

Τò μαρτύριό σας άγιοι μάρτυρες είναι μικρότερο άπ' τήν άγάπη σας.

Όποιος έχει στόχο μεγαλύτερο άπ' τόν κόσμο, ό κόσμος δέν μπορεϊ να τοϋ κάνει τίποτα.

Αυτός που τρέχει προς σπίτι πλατύτερο άπ' τò χῶρο, ό χῶρος δέν μπορεϊ να τόν κρατήσει.

Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ἀγάπη πολυτιμότερη ἀπ' τὶς δημιουργίες τοῦ χρόνου, ὁ χρόνος δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ τὸν σταματήσει, οὔτε νὰ τὸν φοβίσει.

Ἐὰν δὲν ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἀμαρτωλὴ βούληση, δὲν ἀμαρτάνει. Οἱ ἀμαρτίες εἶναι πληγὲς ψυχῆς. Πῶς τὸ σῶμα σου θάναί ὑγιὲς μὲ τὴν ψυχὴ πληγωμένη;

Φώναξε: Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με! Καὶ θ' ἀκούσεις:
«Συγχώρεσα τὶς ἀμαρτίες σου, πορεύου ἐν εἰρήνῃ».

Ὁ θάνατος εἶναι ἀρρώστεια ποὺ τὸν φέρνει ἡ ἀμαρτία.

Ζωὴ σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς καθαρίζει ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες, μᾶς σώζει ἀπ' τὸν θάνατο, μᾶς χαρίζει τὴν Οὐράνια Βασιλεία.

(Σταχυολόγημα ἀπ' τὸ βιβλίο: << Ἄργα βαδίζει ὁ Χριστός>>.

Γ. Ἄλυπ. Καψάλα- Ἄγ. Ὄρος).